

Parlar de Jesús havent menjat

La cuina a casa nostra està esdevenint un fenomen a nivell mundial: tenim una gran cuina i reconeguda, bons cuiners carregats d'estrelles Michellin, una televisió que a la sobretaula emet una sèrie basada en la vida d'un restaurant d'alta cuina i el dia més important per a la nostra pàtria, l'11 de setembre, amb motiu que fa trenta anys va morir l'escriptor i periodista empordanès Josep Pla, els cuiners Jaume Subirós, Josep Roca i Carme Ruscaldeda van llegir fragments del seu llibre *El que hem menjat*.

El menjar i l'alta cuina són motiu, doncs, de despertar no només la gana sinó també passions entre la població. Un exemple destacat és el restaurant *El Bulli*, que tenia sempre complerta la seva llista de reserves i la gent, com si d'una peregrinació es tractés, hi acudia per tenir les sensacions que transmetien els seus plats i per poder dir: «jo he estat menjant al Bulli.» Recentment ha tancat les seves portes per a dedicar-se més exhaustivament a la investigació, l'estudi i la projecció de la cuina catalana a l'exterior.

El menjar i la beguda han estat i són presents en la nostra cultura cristiana i, encara amb més força a la Sagrada escriptura. Si féssim una llista no acabaríem mai, però recordem alguns passatges. Només al primer llibre de la Bíblia, és el fruit de l'arbre el que Adam i Eva van menjar; el poble d'Israel, al desert, en diverses ocasions té gana i el Senyor els proveeix de guatlles i mannà; Elies, durant dies va ser alimentat per una vídua de Sarepta de Sidó, i Jesús, no només va multiplicar els pans i els peixos i esmorzar peix a la brasa després de la seva resurrecció, sinó que per celebrar el seu memorial utilitzem pa i vi. I encara més, quan ens reunim com a comunitat cristiana celebrem un àpat al voltant d'una taula.

Per tant, el menjar, és quelcom central (i necessari) en la nostra vida. Les coses importants les celebrem al voltant de la taula que és l'altar. Els dies de festa o quan les famílies ens reunim ho fem al voltant de la taula de casa o d'un restaurant i el que mengem, sovint, depenent de qui ho ha cuinat, ens omple de records: aquells canalons de l'àvia, la sopa de la mare, l'arròs del pare...

Encara voldria anar més enllà, si el fet de reunir-nos al voltant d'una taula per a menjar ens omple d'alegria i sovint hi vivim moments que quedaran per al nostre record, si el fet d'anar a menjar a tal restaurant ens porta a explicar la experiència viscuda, parlem del vi que ens van servir, dels diferents plats, de la seva presentació, de quin tipus de coberts ens van posar, si amb el cafè ens van servir uns dolços, si va venir el cuiner i ens va saludar... quan ens reunim com a comunitat al voltant de la taula del Senyor, escoltem la Paraula de Déu, compartim un mateix pa i un mateix calze i som enviats a transmetre-ho als altres.

Però, per què sovint no ho fem?

Per què el que rebem de forma gratuïta i omple les nostres vides de sentit i sensacions no ho expliquem i ho escampem arreu amb els amics, els companys i els parents?

Potser necessitem que a l'acabar ens portin el compte també, com als restaurants?

Un compte que només hi podria posar una quantitat a pagar: dóna el que avui has rebut als que necessitin saber de Jesús i el proper diumenge torna a carregar-te per a poder pagar el mateix compte.

Mn. Magí Mejías
Tarragona